

SALEZIJANSKI VESTNIK

MAJ-JUNIJ 2016 · 3

MOZAMBIK

JE SVETOST NALEZLJIVA?

MOLIMO Z MARIJO

- 4 **S POTI**
Dežela, v katero nisem želel
- 6 **SALEZIJNCI PO SVETU**
Dvoje žuljavih rok za preobrazbo sveta
- 8 **KOLUMNA**
Popotnike sprejemati
- 9 **OBNOVA RAKOVNIKA**
- 10 **MOLIVCI**
V zavetju Marije Pomočnice
- 11 **MOLIMO SKUPAJ Z MARIJO**
- 12 **POSTOPEK MAJČEN**
Je svetost nalezljiva?
- 14 **MISIJNI**
Katarina Tomc, Namaachi, Mozambik
- 16 **NOVICE**
- 23 **OBVESTILA**
- 24 **DON BOSKOVE REČI**
Pinardijev vodnjak

»Za Boga je značilno, da je usmiljen, še posebej pa se to očitno vidi v njegovi vsemogočnosti.« Te besede sv. Tomaža Akvinskega kažejo, kako Božje usmiljenje nikakor ni znamenje šibkosti, ampak prej lastnost Božje vsemogočnosti. Zato nam bogoslužje v eni najstarejših mašnih glavnih prošenj polaga v usta tole molitev: »O Bog, svojo vsemogočnost razodevaš predvsem z usmiljenjem in prizanašanjem.« Bog vselej ostaja v zgodovini človeštva kot tisti, ki je navzoč, blizu, skrben, svet in usmiljen.

broto in usmiljenjem« (Ps 103,3-4). Še bolj očitno neki drug psalm potrjuje oprijemljiva znamenja usmiljenja: »Gospod osvobaja jetnike. Gospod odpira oči slepim, Gospod dviga potrte, Gospod ljubi pravične. Gospod varuje tujce, podpira sirote in vdovo, pota krivičnih pa uničuje« (Ps 146,7-9). In slednjič še nekaj psalmistovih izrazov: »Gospod zdravi potrte v srcu in obvezuje njihove rane ... Gospod podpira ponižne, krivične pa do tal poniža« (147,3.6). Skratka, Božje usmiljenje ni nekaj zamišljenega, ampak je oprijemljiva

«**O BOG, SVOJO VSEMOGOČNOST**

RAZODEVAŠ PREDVSEM Z USMILJENJEM IN PRIZANAŠANJEM.»

»Potrpežljiv in usmiljen« je besedni par, ki se pogosto pojavi v Stari zavezi, da opiše Božjo naravo. Njegovo usmiljeno bitje se oprijemljivo odraža v tolikih dejanjih odrešenjske zgodovine, kjer dobrota prevlada nad kaznovanjem in uničenjem. Na poseben način tudi psalmi izpostavijo to veličastno Božje delovanje: »On odpušča vso tvojo krivdo, ozdravlja vse tvoje bolezni, iz jame rešuje tvoje življenje, krona te z do-

resničnost, s katero razodeva svojo ljubezen, ki je kakor očetova ali materina, ko sta iz globine srca ganjena ob svojem otroku. Zares lahko tukaj rečemo, da gre za ljubezen »iz srca«. Prihaja iz notranjosti kot globoko naravno čutenje, ki ga sestavljajo nežnost in sočutje, prizanesljivost in odpuščanje.

Papež Frančišek, Bula ob napovedi izrednega jubileja Usmiljenja (6)

SVETO LETO USMILJENJA

SALEZIJSKI VESTNIK je leta 1877 ustanovil sv. Janez Bosko. V slovenskem jeziku je začel izhajati leta 1904. Danes SV po svetu izhaja v 57 izdajah, v 29 jezikih in v 131 državah.

MAJ–JUNIJ 2016 ŠTEVILKA 3 SKUPNA 601

ISSN 0353-0477, dvomesečnik
Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska.

Urednik: Marjan Lamovšek
Uredniški odbor: Janez Potočnik, Ivan Turk, s. Lucija Nastran, Janez Krnc, Marko Košnik
Lektorica: Jerneja Kovšca
Grafična zasnova: mati design
Računalniška postavitev: Salve, P. Belak
Foto naslovnica: Patricija Belak
Izdajatelj: Salezijanski inšpektorat
Založba: Salve d.o.o. Ljubljana
Tisk: Tiskarna Januš d.o.o.

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE Salezijanskega vestnika in za druge namene lahko nakažete na račun: SI56 2420 0900 4141 717 sklic 300-01

Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Lj.
PODATKI ZA STIK
Distribucija in stiki: Janez Potočnik

NASLOV UREDNIŠTVA
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, 1000 Ljubljana
Telefon 059/339.100
E naslov vestnik@sdb.si
Spletna stran www.donbosko.si

Marija med nami

Stopili smo v mesec maj, tako drag našemu ljudstvu, ki ljubi Marijo. »Cvetlice, dobrove si venčajo glave; raduje se polje in gaj.« Letošnji mesec maj je nekaj posebnega, ker medse sprejemamo kip naše Gospe iz Fatime. Svet se pripravlja na obhajanje 100-letnice fatimskih prikazovanj. Vemo, da je tedaj Marija svetu zapustila pomembno sporočilo, ki nagovarja vsakega vernika in se nanaša tudi na usodo narodov.

Papež Frančišek je fatimski Gospe posvetil ves svet. Prihodnje leto načrtuje potovanje v Fatimo. Počastil je njen kip, ko so ga pripeljali v Vatikan. Takrat je rekel: »Kip naše Gospe, ki je prišel iz Fatime, nam pomaga, da jo čutimo med nami. Marija nas vedno vodi k Jezusu. Za Božje usmiljenje ni nič nemogoče! Njegova milost lahko razveže celo najbolj zavozlane vozle. Marija, katere 'da' je odprl vrata Bogu, da bi razrešil vozle starodavne neposlušnosti, je Mama, ki nas potrpežljivo in ljubeče vodi k Bogu, tako da On lahko odvozla vozle naših duš s svojim očetovskim usmiljenjem.«

Kip naše Gospe je sedaj tudi pri nas. Pomaga nam, da jo živo začutimo med nami kot Mamo, ki nas vodi k Jezusu. Kako bi se takšnega obiska razveselil don Bosko! Izkoristil bi vse moči in priložnosti, da nebeško Mamo približa vsem, zlasti mladim. Tako zelo je verjel, »da smo brez Marije nič« in da »z Marijo zmoremo vse«.

Neki pridigar je ob opazovanju vse pogostejših pojavov stresa pri ljudeh ugotavljal, da je zdravilo za stres urejen odnos do Boga: vera, zaupljiv odnos in izročitev njegovemu usmiljenju, odpoved grehu. Marija je med nami. Jo bomo prosili tudi za to, da bi imeli urejen odnos do Boga?

S. DAMJANA TRAMTE
INŠPEKTORICA HMP

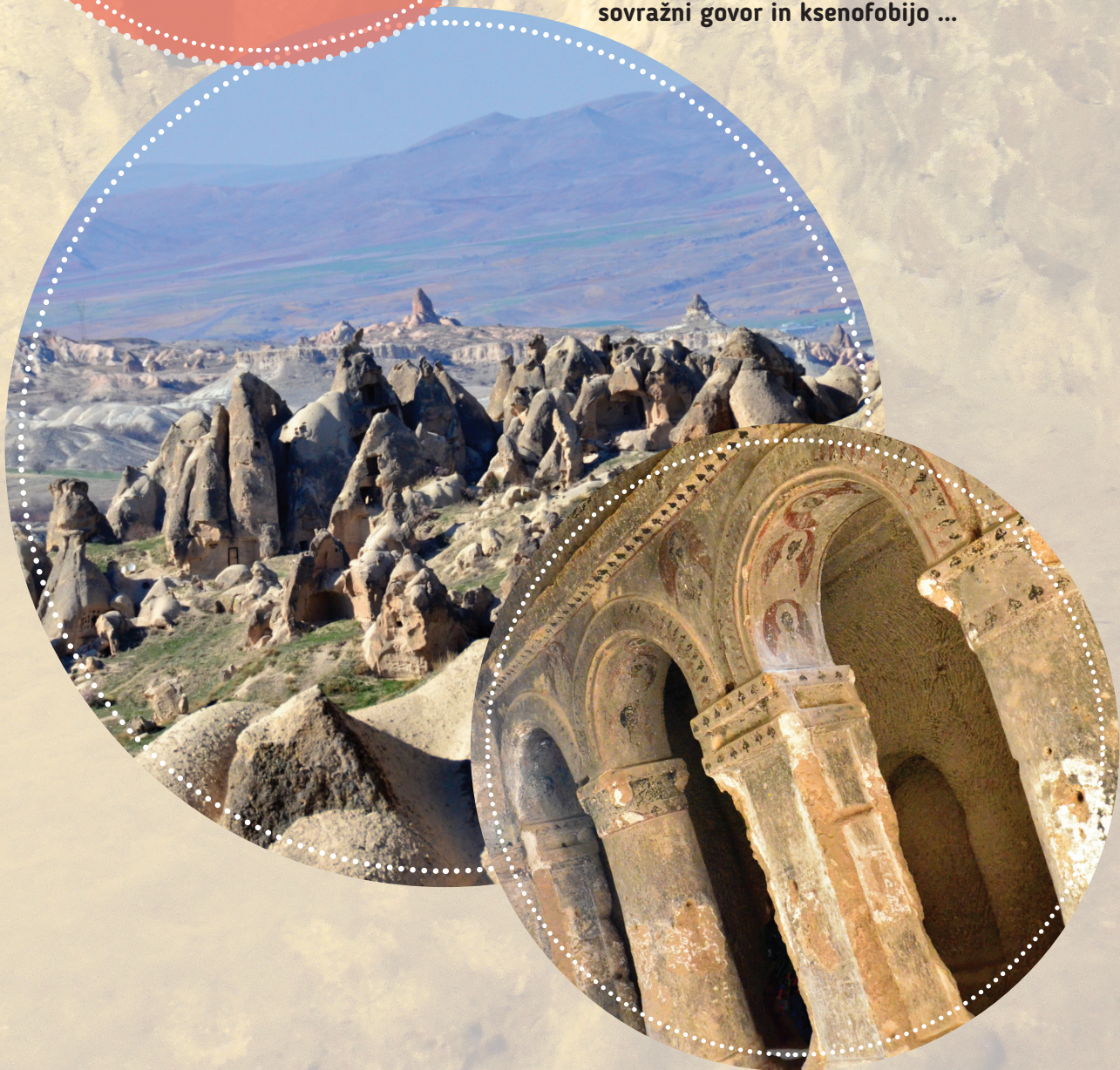

DEŽELA, V KATERO NISEM ŽELEL

Marko Suhoveršnik

Tokrat sem se dal prepričati in v prijetni družinski odpravi šel na pot v meni ne prav ljubo deželo. Kaj pa vem, zgodovinski in kulturni predsodki ter izkušnje z ljudmi tega porekla me nikoli niso prepričali, da bi hodil v ta konec sveta.

»Obvezni« turistični ogled Carigrada nas je očaral s svojo orientalsko in moderno arhitekturo, prav tako smo spoznali zame pretirano gostoljubje in nazadnje ugotovili, da smo pravi Slovenci prepošteni ljudje, da bi naše vrline uspevale v tej zame res čudni družbi. Saj bi napisal še kaj več, a je v teh občutljivih časih že kritična misel opredeljena za sovražni govor in ksenofobijo ...

Kot povsod po svetu tudi tu podeželje kaže popolnoma drug obraz kot (vele)mesta. Kapadokija nas je s svojimi lepotami prevzela, čeprav jo je turizem že dodobra načel. Predvsem sem bil presenečen nad paradoksom, da se v teh muslimanskih krajih spomin na cvetoče krščanstvo ohranja zaradi turizma ...

MENIŠKA NASELBINA

Selime, ki leži na koncu kanjona Ihlara, je bila velika naselbina, kar dokazujejo v vulkanski tuf izdolbeni prostori. V prvih stoletjih po Kr. je tu cvetelo krščanstvo. Največja prostora sta katedrala in samostan, v katerem je bila tudi bogoslovna šola. Natančno organiziranost za 5.000 menihov in študentov izpričajo mnogi ohranjeni prostori, od shramb, kuhinje in jedilnic do študijskih in spalnih prostorov. Samostan v Selimu je bil največji v Kapadokiji. Kot vse drugo ga niso uničili zgodnjekrščanski heretični razkoli, temveč prihod islama. Kraji bivanja v hetitski, asirski, perzijski, rimski in bizantinski dobi so postali vojaške utrdbe in pastirske staje za časa Seldžukov in Otomanov.

CERKEV SV. GREGORJA TEOLOGA

Ko smo se ustavili v kanjonu Ihlara, globokem do 100 m in dolgem okoli 14 km, in se kakšen kilometer sprehodili po globeli, nas je pozdravilo nekaj ducatov votlin, v katerih je bilo kar 4.000 stanovanj in 100 cerkva. Zanimiv vodič, armenskih in turških korenin ter odličen poznavalec zgodovine tako krščanstva kot islama, nam je, na moje veliko začudenje, zelo objektivno predstavil tok zgodovine, cvetoče krščanstvo in kasnejšo prevlado islama.

Ko smo si ogledovali votlino s čudovitimi freskami, ki so vse po vrsti predstavljale Jezusovo rojstvo, življenje, smrt in vstajenje, sem vedno bolj povezoval pogosto omenjane-ga Gregorja Teologa s tistim Gregorjem Nazianškim, o katerem smo se učili v času teološkega študija. In res sem se nahajal v njegovih krajih! Cerkveni oče Gregor Nazianški ali Gregorij Teolog, kakor ga tudi imenujejo zaradi tesne povezanosti njegove teologije in duhovnosti, z Bazilijem Velikim in Gregorjem iz Nise tvori trojico »velikih Kapadočanov«, ki jih častijo tako katoliška kot vzhodne pravoslavne Cerkve.

Oče in meščani Nazianza so pritiskali na Gregorja, naj se dà posveti v duhovnika. Naposled se je le vdal in bil po študiju teologije leta 362 posvečen. Zaradi svoje modrosti je kmalu postal škof, a bolj kot svet je ljubil samoto in se vračal v mir rodnega kraja. Leta 379, po Bazilijevi smrti, ga je cesar Teodozij postavil za carigrajskega nadškofa. V tem času se je goreče bojeval proti mnogim herezijam in s pridigarstvo dejavnostjo postopno pripeljal krščansko skupnost do enotnosti. Po treh letih se je vrnil v samoto, pisal pesmi in združen z Bogom končal svoje življenje leta 390.

PODZEMNO MESTO

V kraju Derinkuyu se v več ravneh nahaja podzemno mesto. Segga do globine 60 metrov in je dovolj veliko za neverjetnih 20.000 ljudi, skupaj z njihovo živino in premoženjem, kolikor so ga takrat imeli.

Vodič nas je zopet spretno vodil po ozkih in nizkih rovih vse globlje in globlje. Ja, tu res ni prostora za klavstrofobijo ali strah pred zaprtimi prostori, saj se v tistih rovih niti obrniti nismo mogli!

Prve votline so v tuf kopali že Frigijci v 8. stoletju pr. Kr. Kasneje naj bi tu živeli prebežniki pred perzijskimi preganjanji. Najbolj pa se je mesto razširilo v prvih stoletjih krščanstva, saj so se kristjani v podzemlje zatekali pred rimskimi preganjanji. V bizantinski dobi so mesto dopolnili s cerkvami in kompleksom obrambnih rogov, da so se branili pred muslimanskimi Arabci.

Več kot dovolj sem videl in zvedel, da bi znal bolj ceniti svoje krščanstvo, ki se je oblikovalo in raslo v teh krajih, votlinah in kamnih. Ko smo se ob povratku ustavili še v carigrajski Hagiji Sofiji in se le dan kasneje sprehodili mimo kraja bombnega napada (19. marca) do latinske katedrale sv. Antona, ki jo upravlja jo salezijanci, sem pomislil, kako srečni in hvaležni smo lahko, da živimo neogroženo in mirno. Na žalost pa izgubljam zavest o svojih koreninah in če jih ne bomo sami osveževali, bo prišel drug, ki jih bo, na pol posušene, izruval in odvrigel ...

Dvoje žuljavih rok za preobrazbo sveta

Luigi Parolin: čudovita in delovna pustolovščina salezijanca brata v Don Bosko kmetijsko-mehaniškem tehnološkem centru v Legazpi City na Filipinih.

Sem salezijanec brat Luigi Parolin, rojen leta 1940 v provinci Vicenza v Italiji. Prihajam iz kmečke družine. Kot fant sem v Cumiani pri Turinu obiskoval salezijansko kmetijsko šolo, nato poklicno šolo v Rebaudengu v Turinu. Tedaj sem spoznal salezijanske misijonarje, ki so prihajali na obisk. Po njihovih pripovedih sem spoznaval stisko in revščino ljudi, med katerimi so delovali. To se me je dotaknilo in odločil sem se, da tudi sam postanem salezijanec. Po treh letih začetnega salezijanskega oblikovanja sem leta 1960 komaj dvajsetleten odšel na Filipine. Ni mi žal.

Vedno sem deloval v salezijanskih poklicnih šolah. Da bi se za to delo še bolje usposobil, sem dobro leto obiskoval tečaj motoroznanstva v Kaliforniji, ZDA. Leta 1968 sem se vrnil na Filipine, kjer sem vodil poklicno izobraževanje za mlade iz revnih družin v dveh različnih centrih v Manili.

Ob koncu devetdesetih so me predstojniki na željo škofa iz Legazpija poslali ustanoviti poklicni center v hribovito okolico tega mesta, ki leži kakih 500 km jugovzhodno od Manile.

Na Filipinih živi približno 100 milijonov ljudi z nekako milijonom in pol letnega »prirastka«. Večina ljudi je vezana na kmetijstvo. Dobršen del pokrajine je gričevnate, zasajene s kokosovimi orehi. Zasluge kmetov je vezan na prodajo teh plodov. Kmetje zemlje pod kokosovimi palmami ne uporabljajo za drugo, prihodki od prodaje orehov pa ne zadostujejo za vse. Število dreves se zmanjšuje zaradi bolezni in tajfunov, ki se zaletavajo v otok, prebivalstvo pa narašča, kar otežuje ekonomski položaj.

Le malo kmetov sadi kaj koruze, tapioke in sladkega krompirja; vzreja živali je namenjena zgolj za domačo rabo. Sicer pa gričevnate kmetije že same po sebi pomenijo težje gospodarjenje.

Drugi kmetijski proizvodi so še: riž, manila (vlakna, iz katerih pridelujejo tkanino in razne predmete), pili oreščki, ananas. Tudi ribolov je precej razširjen.

Legazpi je v pokrajini Bicol na otoku Luzon. Pokrajina ima približno 5,7 milijonov prebivalcev. Šestdeset odstotkov tega področja je hribovje in gričevje. Bicol je eno najbolj revnih predelov Filipinov. Klima je topla in vlažna, dežja je obilo.

Krajevni škof nam je torej dal v uporabo 13 hektarjev gričevnatega zemljišča, zasajenega s kokosovimi palmami, a le kaka polovica je uporabnega. Ko smo proučili socialno-ekonomske okoliščine lokalnega prebivalstva, smo ugotovili nekaj problemov, s katerimi smo se morali soočiti. Ti so: pomanjkanje kmetijskega načrtovanja za gričevnato področje (kaj in kako zasaditi); pomanjkanje osnovnih delovnih pripomočkov, kolikor pa jih je, je zastarelih; ni dovolj sredstev za začetni vložek; težave z vodenjem in trgovanjem.

po uslužnosti Il Bojettino Saleziano, Italije

Po teh ugotovitvah smo spoznali, da je to idealen prostor za don Boskov center; 11. septembra 2000 smo postavili temeljni kamen. S pomočjo italijanske in nemške škofovske konference smo zgradili stavbe in priskrbeli orodje. Dne 28. junija 2001 smo v Legazpi Cityju uradno odprli Don Bosco Agro-Mechanical Technology Center.

DEJAVNOSTI CENTRA

Po don Boskovem zgledu, ki se je z izobrazbo in vzgojo zoperstavljal revščini, smo vzpostavili kmetijski poklicni center, da bi kmečke in druge otroke izučili poklica in jim tako dali podlago za boljše življenje, pri čemer ne zanemarjamo splošno človeške in krščanske vzgoje.

Od začetka do oktobra 2014 se je v našem centru izobrazilo 1579 mladih ljudi in od teh jih je več kot 85 % v nekaj mesecih našlo zaposlitev.

Izobraževalni proces teče v več smereh: poljedelstvo in živinoreja; kmetijska mehanizacija, bencinski in dizelski motorji, električna napeljava in vzdrževanje klimatskih naprav.

Enoletnemu študijskemu programu sledi pet mesecev vajeništva in pripravništva v različnih podjetjih. Dejavnost centra ima izjemno pozitivne učinke na več ravneh: osebno zadovoljstvo učencev, možnost zaposlitve, izboljšanje ekonomskega položaja družin, bolj aktivno mesto v družbi.

Naslednji cilj, ki smo si ga zastavili, pa je pomoč kmetom pri izrabljanju zemlje kljub gričevnati legi. Danes pridelujemo koruzo, maniok, povrtnino in sadje. Že nekaj let pridelujemo tudi sojo kot pomembno sestavino krme za živino. Namesto da bi uvažali, pridelujemo to sami.

Imamo za pomembno, da prizadevanje za povečanje pridelka ne gre na račun okolja. Že vrsto let imamo biološko pridelavo, saj poleg tega, da je bolj ekonomična, izboljšuje teren in daje večjo kakovost plodov. Uporabljamo naravna gnojila, ki jih pridobivamo iz našega centra, pesticidov in herbicidov ne uporabljamo.

V centru vzrejamo tisoč kokoši in več sto prašičev. Uporabljamo svoj mlin za mletje koruze za pripravo krme.

Na Filipinih je zelo malo kmetijskih strojev, zato uvajamo preprosto orodje ali stroje. To izdelamo sami ali kupimo.

V Don Boskovem centru smo poskusno začeli pridelovati sojo leta 2008, in to z dobrimi rezultati. Pridelava je bila sprva zelo omejena, ker nismo imeli primerne mehanizacije. Kmetijsko ministrstvo je v naš projekt verjelo in nam dalo sredstva za nakup stroja, s katerim lahko pridelujemo sojo. Sedaj tukajšnjim kmetom pomagamo pri pridelovanju te kulture, ki je med kmeti vedno bolj cenjena. Naš center je dokazal, da soja v tej in drugih naših pokrajinah dobro uspeva in da je gojenje mogoče.

Kot pomoč kmetom je Don Boskov center že pred dobrim letom ustanovil zadrugo. Na ta način pomaga pri obdelovanju zemlje, kmetom daje posojila za zagonska sredstva ter jim pomaga in svetuje pri trženju.

Salezijanci smo zadovoljni, da lahko kmetom in mladim celostno pomagamo, da si z izobrazbo izboljšajo ekonomsko-socialni položaj, ter da jih spremljamo v njihovi človeški in krščanski rasti.

Popotnike sprejemati

JANEZ VODIČAR

Sedeti doma in zreti skozi okno v svet; kako je to lahko prijetno in spet drugič obremenjujoče. Da se pogled med tema dvema popolnoma nasprotnima občutkoma spremeni, ni treba zamenjati okna, dovolj je že muhavost našega razpoloženja. V teh lepih poznopomladanskih dneh, v času poletja in počitnic biti sam doma in se vpraševati, kako bi bilo, če bi bil kje drugje, ni ravno tisto, kar bi si človek želel. Na nek način smo ustvarjeni za popotnike. Odvzem prostosti je najbolj utečena kazen na svetu; hkrati je zamreženo okno temeljni simbol ujetosti in ponižanosti.

Ko proti koncu šolskega leta opazujem dijake, jih pogosto ujamem, kako zasanjano gledajo skozi okno. Še tako zanimiva in pomembna snov jih ne zvabi nazaj v razred. Misli so jim šle na potep, pogled poskuša ulti ujetosti dolgočasnega šolskega prostora. A niso le dijaki taki, tudi sami smo pogosto z mislimi kje daleč. Le kaj iščemo? Saj se vendar pridušamo, da je najlepše doma. Ko pa gledamo kolone popotnikov; ko mimo nas hodijo z nahrbtniki in vodiči oboroženi turisti, je težko reči, da zgornji rek drži. Pogled skozi okno v svet je vedno vabljiv in ostati zaprt je še v šoli težava. Na nek način bežimo od doma, čeprav si tega hkrati še kako želimo. Ni si težko priklicati pred oči brezdomce, pribežnike, ljudi, ki so ostali brez vsega in morajo s trebihom za kruhom ali preživetjem. Kdo bi se jim upal reči, da so le popotniki, ki se jim na nek način dobro godi, ko tako tavajo po svetu? Če je v nas vsaj malo sočutja, bi jim vsaj v mislih zaželeli vsaj neko domovanje, kjer bi se spet lahko počutili doma. Kdo drug bo naredil še več in bo odprl svoje okno in koga povabil v toplino in varnost svojega doma. Kakor koli že, biti popotnik je lepo, le če veš, kje je tvoj dom. Od doma lahko bežimo samo, če ga imamo. In vsakdo, če drugje ne, vsaj v svojem hrepenenju nosi svoj dom.

Težko bi našli lepši prizor, kot je tek otroka v objem svoje matere ali očeta. Obrazi vseh pričajo, kaj pomeni najti varno zavetje. Bolj ko odraščamo, manj zaupamo in težje je verjeti, da kje obstaja tak varen pristan, kot smo ga izkusili v otroštvu. Tudi če smo odrasli brez te otroške varnosti, brez tega objema skrbnih staršev, je v nas živo hrepenenje po njem. Zasanjan pogled mojih dijakov skozi okno ni le beg pred dolgočasnim poukom, je iskanje tistega pravega doma, ki bi nas sprejel, kot smo nekoč doživeli ali si želeli ob naročju svojih staršev. Da bi se ta pogled mladih in starih skozi okno v svet nikoli ne izgubil v prazno, potrebujemo ljudi, ki so odprtega srca in polni topline. Popotnik kliče po ljudeh z odprtimi vrati svojih domov. Sprejemati popotnike ne pomeni le vabiti tiste z nahrbtniki ali one s culami, ampak imeti odprto srce za te, ki iščejo novo nebo in novo zemljo, kot pravi Sveto pismo. Vsako iskreno gostoljubje, skoraj vse kulture sveta to poudarjajo, je tisti topel pogled, ko se sreča naše hrepenenje po še ne odkritem z željo po varnem domu. V gostiteljevi ljubeči odprtosti vedno znova odkrivamo svet, ki presega vsak račun in vsako logiko tega sveta. Gojiti gostoljubje, sprejemati popotnike ni le delo usmiljenja za popotnika, je bogastvo za vse; kot ni objem dar otroku, ampak tudi staršem. Takih popotnikov je veliko, jih je toliko, kot je ljudi na svetu, vsak išče svojega gostitelja, vsak je lahko gostitelj drugim. Ni treba čakati, da potrka na naša vrata tak ali drugačen pribežnik, sprejmimo svojega soseda z vso gostoljubnostjo in svet bo vedno bolj domač za vse.

Stare »Visintajnerce« ni več

Če ste se pred mesecem dni sprehodbili po poteh za rakovniškim gradom in če bi to isto pot opravili danes, bi opazili veliko spremembo. Nekaterih stavb, na katere so bile navajene vaše oči, ni več.

Kot sem opisal v prejšnji številki Vestnika, na Rakovniku nadaljujemo s prenovo. Pred izgradnjo nove Majcnove hiše, ki bo služila skupnosti in nekaterim osrednjim dejavnostim, smo morali porušiti nekatera že odslužena in stara poslopja.

Po več kot sto letih je bila porušena tudi t. i. stara Visintajnerjeva stavba. Ta objekt je bil zgrajen v letu 1902. Imenoval se je po prvem rakovniškem ravnatelju Visintajnerju. Takole zapiše kronika: »Na desni strani gradu sta stala takrat dva hleva. Ta je dal ravnatelj Visintajner podreti do tal. Na njunem mestu je sezidal prostorno enonadstropno stavbo z odprtima hodnikoma tako v pritličju kot tudi v prvem nadstropju, in sicer na zahodni strani stavbe. V prvem nadstropju je bila dolga sobana, ki je služila v teku več naslednjih let za spalnico gojencev. V pritličju sta bili dve sobani: ena je služila za učilnico, druga pa za učilnico in šolo. Na južni strani stavbe, torej na skrajnem koncu gradu, je bil skozi novo stavbo prehod za cesto, ki je prišla z Golovca. Drugega decembra 1902 jo je blagoslovil škof dr. Jeglič« (iz Zgodovina salezijanskega Rakovnika).

Te stavbe, ki je bila pozneje obdana z novimi dodatnimi prostori, arkadnimi hodniki in delavnicami, sedaj ni več. S kančkom nostalgije so starejši sobratje spremljali rušenje tudi drugih držečih se stavb, v katerih so živeli leta in leta. Faza rušenja, ki je potekala v tednih po veliki noči, je sedaj zaključena.

Rušimo, da bi sezidali kaj novega. Tudi v življenju je tako. Ni se težko posloviti od

starih hodnikov in prostorov, ki so bili sicer polni lepih spominov, če gledamo v prihodnost z vero, da je to v službi mladini. Če bi podirali brez načrtov in upanja, bi bilo to res nesmiselno. Tako pa so v naših mislih mladi in njihovi starši, mnoge družine, številni člani salezijanske družine. Mnogi z upanjem zrejo v nas, nas spodbujajo in od nas celo pričakujejo, da ne obupamo pri prizadevanju za vzgojo kot don Bosko: Vzgojo dobrih kristjanov in poštenih državljanov. To nam vliva poguma in drznosti tudi pri nadaljnji prenovi.

ZBIRANJE SREDSTEV

Zaupamo v priprošnjo Božjega služabnika Andreja Majcna, da bomo zastavljeno delo čim prej uspeli pripeljati do konca. Mnogi dobrotniki in dobrotnice nas že vrsto let podpirate, za kar smo vam neizmerno hvaležni. Vabimo vas, če le morete, da pridete na Rakovnik na romarski shod ob prazniku Marije Pomočnice. Še posebej cenimo vsako vašo molitev in besedo spodbude, ki nas bo povezovala v skupni priprošnji in molitvi pred Marijo Pomočnico, da bo naše in vaše življenje in delo blagoslovljeno.

Marko Košnik
ravnatelj

Svoj dar lahko nakažete na:
Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana
Namen: 400-01 Obnova Rakovnik
TRR: SI 56 2420 0900 4141 717
referenca: 400-01

Darovalci: glej stran 20.

V zavetju Marije Pomočnice

PRIPRAVIL JANEZ SUHOVERŠNIK Pri izbiri pravega poklica je Marija Pomočnica velika priprošnjica, pravi don Bosko. Poznal je veliko mladih, ki so imeli velike težave in dvome pri izbiri pravega stanu. Vsem je priporočal pobožnost do Marije Pomočnice in stvari so se uredile.

Tudi danes je veliko mladih, ki iščejo svoj pravi poklic. V tem iskanju so velikokrat prepuščeni sami sebi. Zato nas vrhovni predstojnik Angel Fernandez Artime vabi, naj dovolimo drugim, da nam pri razločevanju pomagajo. In tudi, da živimo izkušnje, ki nas bodo peljale v osebno srečanje z Jezusom. »Dovolite, da vam ‚ukrade‘ srce,« nam pravi, ker želi vsakemu izmed nas polno in srečno življenje. Vsak izmed nas se mora potruditi in v svojem okolju ustvarjati kulturo poklicnosti. Molitev za nove duhovne in redovne poklice je temeljno poslanstvo vseh kristjanov, kajti vsi mi potrebujemo Bogu posvečene ljudi. Brez njih ne bo Božje milosti. Tega se čedalje bolj zavedajo predvsem v župnijah, kjer so nekdaj imeli, sedaj pa nimajo več svojega duhovnika.

Don Bosko je predvsem, ko je šlo za duhovne poklice, računal na Marijino pomoč. V povezavi s tem je pomenljiv primer srečanja don Boska in fanta Evazija Garroneja, ki je že pri svojih dvanajstih letih začutil Božji klic, a ni vedel, kako naj ga uresniči. Pri svojih osemnajstih letih je glede duhovniškega poklica don Bosku zaupal svoje misli in skrite želje. Na to dilemo mu je don Bosko odgovoril. »Evazij, zahvali se Mariji. Po šestih letih tvojih notranjih bojov te je Marija uslišala, da ti je uspelo se s kom o tem pogovoriti. Bodi njej vedno vdan in rešila te bo iz še večjih zagat.« Kasneje je tega fanta srečal na vrtu, ko je zalival rože. Prijateljsko ga je nagovoril: »Odlično, Evazij! Če hočeš, te lahko napravim za svojega vrtnarja.« Evazij mu je odgovoril: »Don Bosko, ampak jaz želim postati duhovnik.« »Res je in tudi misijonar,« je še dodal don Bosko. Po teh besedah je fant v miru odšel. To srečanje mu je ostalo v lepem spominu in kasneje je res postal duhov-

nik in misijonar. Vsak mlad človek nosi v sebi svoje sanje glede poklica. Le pogumno zato prosimo Marijo za mlade, da Bog v njih uresniči velike reči za blagor in srečo vseh ljudi.

MOLITVENI NAMENI

MAJ

Da bi v družinah, raznih skupnostih in pri šmarnični pobožnosti molili rožni venec za družine in mir na svetu.

JUNIJ

V čast Jezusovemu srcu za letošnje novomašnike ter nove duhovniške in redovniške poklice.

JULIJ

Za vse mlade, da bi čas počitnic sveto in koristno preživeli in se duhovno prenovili.

»Upraviteljevi vojaki so tedaj vzeli Jezusa s seboj v sodno hišo in zbrali okrog njega vso četo. Slekli so ga in ga ogrnili s škrlatnim plaščem.

Iz trnja so spletli krono in mu jo dali na glavo in trst v njegovo desnico. Poklekovali so pred njim, ga zasmehovali in govorili: »Pozdravljen, judovski kralj!« In pljuvali so vanj, mu vzeli trst in ga z njim topli po glavi.«

Zgodovina nam nikjer drugje ne poroča, da bi bilo kazni bičanja pridruženo tudi trpinčenje s trnjem na glavi. Tudi nam evangelisti postrežejo le s kratko novico. To »kronanje« je bilo izven programa. Pilat je določil le bičanje.

Novico evangelistov potrjuje podoba trpečega, ki je odtisnjena na mrtvaškem prtu (t. i. turinskem), kjer so rane, ki so jih naredili trni, pustile dobro vidna znamenja.

Še ena podrobnost je pomembna, o kateri nam poročajo evangelisti: dogajanje, ob katerem iz Jezusa naredijo karikaturu kralja. Preden so mu potisnili na glavo prepletene trnjeve veje, so ga ogrnili s škrlatno rdečim svetlečim plaščem, ki je za vojake znamenje kraljevskega oblačila. Ob tem pa se niso zavedali, da tako izražajo pomembno resničnost, ki jo je Jezus sam zatrdil pred Pilatom: »Tako je: kralj sem!«

Kralj, ki služi ljudstvu; od njega ne zahteva ničesar: nasprotno, za njegovo odrešenje daje vse! Ni podoben kraljem, ki svoje podložni-

Pripravila s. Irena Novak

ke pošiljajo v boj za lastno slavo in oblast, pač pa je kralj, ki umrje za svoje, za vse ljudi, da jim tako zagotovi kraljestvo slave.

Veliki teolog Hans Urs von Balthasar takole razmišlja: »V času javnega delovanja je Jezus vedno zavračal kraljevsko dostojanstvo, sedaj, ko pa je izročeni silam sveta, ki ga »brez vzroka sovražijo«, ponavljajoče zveni beseda »kralj«. Samo sedaj, med zasmehovanjem in popolnim neuspehom mu pripada ta odlični naziv. Ni mogoče proslavljati »Kristusa Kralja« neodvisno od okoliščin, v katerih se resnično odraža kraljevsko dostojanstvo; njegova kraljevskost se v polnosti razodeva prav v trpljenju.«

Balthasar razmišlja tudi o Mariji: »Tudi Marija nosi svojo nevidno trnjevo krono. Ta ni spletena le z zasmehovanjem, ki ga je deležen njen Sin, pač pa tudi z vsemi žaljivkami proti njenemu veličanstvu: da je rodila le Jožefovega sina, za nekatere celo nezakonskega, da naj bi si prisvojila češčenje, ki je zatemnilo češčenje Sina, se okitila s tem, kar se prištevava poganskim božanstvom, da bi tako imela večji vpliv na krščansko ljudstvo. Celó s strani katoličanov se včasih čuti nelagodje. Ob tem »Zdrava Marija«, s katero se k njej obračamo, zadobi nov pomen.«

Sv. Marija Dominika Mazzarello takole nagovarja misijonarko: »Še tale zadnji spomin vam dam: ko se vam bo križ zdel težak, pogledajte na križ, ki ga imamo obešenega za vratom, in recite: Jezus, ti si vsa moja moč in s teboj težave postanejo lahke, napor prijeten, trni se spremenijo v sladkosti. Toda, moja draga, samo sebe morate premagati, saj bo drugače vse postalo težko, neznosno.«

MOLIMO Z MARIJO ki je za nas s trnjem kronan bil

Je svetost nalezljiva?

Rim, 6.–10. aprila. V osrednji hiši salezijanske družbe se je na seminarju zbralo nad sto udeležencev, duhovnikov, sester in laikov, ki sodelujejo pri procesih za beatifikacijo in kanonizacijo »salezijanskih« svetnikov. Zastopnika postopka za razglasitev Andreja Majcna za blaženega sta bila vicepostulator A. Slavko Snoj in član zgodovinske komisije Jurij Emeršič. Iz Vietnama sta prišla dva »Majcnova« salezijanca, Dominik Pham Xuan in Joseph Duc Tam. Naj navedemo le dva poudarka iz zanimivih predavanj in pričevanj.

Udeležence je najprej nagovoril kardinal Angelo Amato, predstojnik rimske Kongregacije za zadeve svetnikov. Bolj kakor teolog, je dejal, nam danes znajo pričevati o Božjih skrivnostih svetniki in svetnice, ki so hkrati stebri sveta in moč Cerkve. Med temi imajo posebno mesto mučenci zadnjih časov in naših dni. Njihova kri je poškopila mnoge dežele, med številnejšimi pa so npr. španski, poljski in albanski mučenci. Iz nekaterih dežel vprašujejo papeža Frančiška, ali za razglasitev za svetnika ne bi odpravil potrebe po čudežu na njegovo priprošnjo. A tej zahtevi se ne bo ugodilo, ker je čudež Božji pečat na človeško vrednotenje kakega svetniškega življenja. Kardinal je poudaril, da se čudeži dogajajo. Z njimi ima dosti izkušenj, a mi smo leni in slabotna je naša vera: čudež je mogoče izmoliti z gorečo vero in ljubeznijo ter z zvesto in zaupno molitvijo, tudi danes! Da bi mogli pripeljati do konca marsikateri postopek za beatifikacijo (velja tudi za postopek Andreja Majcna!), je potrebna duhovna in pastoralna mobilizacija vse salezijanske družine in vse krajevne Cerkve, celo vseh ljudi dobre volje: poživiti zatekanje k njihovi priprošnji pri Bogu v megli in sivini naših dni. Zlo dostikrat buta v nas z navidez neustavljivo močjo, a še zdaleč se mu ne zoperstavljamo z vsemi sredstvi, ki so nam na voljo, da bi ga premagali.

Pa še to: čudežev v naravi ne manjka. Čudež ni le telesno ozdravljenje, je tudi preživetje v hudih nevarnostih in pomnožitev življenjsko potrebnih stvari, kakor to kažejo Jezusovi čudeži. Duhovna spreobrnjenja ne sodijo v to vrsto »dokazljivih čudežev«, so pa vsekakor izredne milosti, ki jih dobri Bog

naklanja tudi po priprošnji svetnikov, h katerim se zatekamo. Pomembno in potrebno je, da take milostne izkušnje vseh vrst sporočimo postulatorju ali škofu in da o njih radi verodostojno pričujemo.

ln tu gre za drugo pomembno vprašanje: kdaj je mogoče začeti kak postopek za beatifikacijo? Poleg zglednega krščanskega življenja je potrebno pri takem kandidatu predvsem dvoje: prepričanje (glas) o njegovi svetosti in njegovo junaško izpolnjevanje kreposti. Čeprav smo k svetosti poklicani vsi kristjani, pa za uradni postopek ni dovolj lepo krščansko življenje, ne, potrebno je še dvoje: glas ali »sluh« o svetosti in junaške kreposti. Sodelavka pri uradnih postopkih Lodovica Maria Zanet temu pravi: Svetost mora biti dokazljiva! Tako je naslovila tudi svojo knjigo o postopkih za beatifikacijo, ki jo je pripravila za to priložnost.

Svetniki se dotaknejo našega življenja in nas spreminjajo, ker so vir novih pastoralnih, karitativnih in duhovnih pobud. To so potrjevala tudi pričevanja udeležencev v delovnih skupinah. Ob sklepu seminarja je vrhovni predstojnik Ángel F. Artime povzel le-

tošnje vezilo v luči mnogih svetih bratov in sester salezijanske družine, ki so pred nami doživeli pustolovščino: »Skupaj z Jezusom ... po poti Duha.« V njih zre mo delo Svetega Duha, ki napravlja čudovite stvari: vsak od njih zrcali kako držo, čustvo ali trenutek Jezusovega življenja. Seminar je zato dal močno spodbudo za odkrivanje duhovnih razsežnosti teh bratov in sester. K temu pripomore poznavanje njihovega življenja in dela, dojetje njihovega poslanstva, du-

hovnega bogastva in posebnih lastnosti, s katerimi so se upodabljali po Jezusu Kristusu ter delovali v Cerkvi za odrešenje sveta. Udeleženci smo – poleg drugega – doživeli, da so svetniki umetniški tkalci novih vezi in duhovnega prijateljstva med člani velike salezijanske družine.

*A. Slavko Snoj
vicepostulator v postopku za kanonizacijo
Andreja Majcna*

misijoni

Od otrok sem prejela veliko ljubezni

Katarina Tomc, Namaachi, Mozambik

Tri leta na misijonu »Maria Aoxiliadora« v mozambiški Namaachi

V Mozambik sem kot laiška misijonarka odšla konec novembra 2012. Tam sem žive-la in delala na misijonu Maria Aoxiliadora, ki ga vodijo sestre hčere Marije Pomoč-nice. Nahaja se v kraju Namaacha (izg. namaša), ki je oddaljen 80 km od glavnega mesta Maputo. Kraj je podeželska občina in leži na planoti 800 m nad morjem, tik ob državni meji z Južnoafriško republiko in Kraljevino Svaziland.

Sestre upravljajo osnovno šolo s 1.500 učenci, vrtec za 150 otrok, internat, ki sprejme 100 deklet v času šolanja, imajo svojo šivalnico, pekarno, vrt, kjer pridelujejo sadje in zelenja-

vo, redijo pa tudi piščance. Kruh, meso in zelenjavo tudi prodajajo. V skupnosti je osem sester, pomagajo jim še prostovoljci, zaposle-ne imajo tudi učitelje in druge delavce.

Mozambik se hitro razvija, rastejo moderne trgovine, nove hiše, velike stavbe, gradijo ceste, narašča turizem. Veliko je tujih vlagateljev, vidi se napredek. Misijonarji se trudijo po svojih močeh, pomagajo jim prostovoljci, ki prihajajo iz razvitega sveta. Širijo krščanstvo in poučujejo o veri, ki je med ljudmi najbolj priljubljena.

“

Razlika med Afriko in Slovenijo je velika, tu imamo res nebesa, vendar le na zunaj. Kar malo me boli, ko je dežela tako lepa, urejena, čista, ljudje pa so nezadovoljni, živčni, nekateri preveč zaposleni, drugi brez dela, ne znajo si pomagati, mnogi so sprti med seboj.

”

V Namaachi je več redov sester: klarise, frančiškance, usmiljenke ... Salezijanci imajo tu noviciat in Don Boskov center za mlade. V kraju so še druge krščanske skupnosti: evangeličani, Cerkev dvanajsterih apostolov, Cerkev Kristusa Kralja. Tudi muslimani imajo svojo molilnico. Zaradi verskega prepričanja med njimi ni kakšnih sporov ali šikaniranja. Nasploh ljudje misijonarje in sestre zelo spoštujejo. Tudi mene so lepo sprejeli in me spoštovali, dobro smo se razumeli z otroki in z domačini. Sestra Zvonka Mikec je vodila noviciat sester hčera Marije Pomočnice, ki je blizu internata, lani pa je bila izvoljena za inšpektorico.

V Mozambiku, v kraju Inharrime, ki je precej oddaljen od glavnega mesta, deluje tudi salezijanski duhovnik Anton Grm. Je ekonom v poklicni šoli »Dominik Savio«, kjer tudi poučuje. Sama sem delala v sestriški pekarni kot vodja obrata in v internatu. Sestram sem pomagala pri vzgoji deklet, starih od 4 do 18 let. Skupaj smo delali domače naloge, hodili na sprehode, se igrali in molili. Učila sem jih ročnih

del, jim šivala raztrgana oblačila, popravljala čevlje. Včasih sem katero peljala k zdravniku. Po treh letih sem se konec novembra 2015 vrnila domov v Slovenijo, vendar če bo Božja volja, se bom še kdaj vrnila. Z besedami se ne da opisati veselja, ko sem stopila na domačo zemljo in po dolgem času objela svoje doma-

če in prijatelje. Bilo mi je, kot da sem v malih nebesih.

Razlika med Afriko in Slovenijo je velika, tu imamo res nebesa, vendar le na zunaj. Kar malo me boli, ko je dežela tako lepa, urejena, čista, ljudje pa so nezadovoljni, živčni, nekateri preveč zaposleni, drugi brez dela, ne znajo si pomagati, mnogi so sprti med seboj. Najbolj žalostno pa je, da ne spoštujejo Boga in Božjega stvarstva. V Afriki so ljudje bolj povezani med seboj, sosedje si med seboj pomagajo, kljub revščini nihče ne govori o krizi, razen o pomanjkanju vode in hrane, ki je posledica velike suše.

V teh treh letih sem se mnogo naučila, izmenjala izkušnje, spoznala nove prijatelje in njihovo kulturo. Od otrok sem prejela veliko ljubezni in jim jo tudi vračala. Ni mi žal časa, ki sem ga preživela z njimi. Od Boga sem prejela veliko milosti in moči v molitvi. Ponosna sem na svoje poslanstvo, čeprav je to le kaplja v morje v primerjavi z misijonarji in misijonarkami po svetu, ki se celo življenje žrtvujejo za uboge.

KEREČEV SKLAD

V Kerečev sklad za salezijanske misijone in misijonarje ter za stroške postopka za beatifikacijo misijonarja Andreja Majcna ste od 11. 3. do 10. 5. 2016 ste darovali:

Borko T., Borovnik I., Brezovšček R., Hladnik P., Kandare M., Kelvišar I., Kužnar T., Mrkša M., Mrzel S., Oblak A., Oman Š., Schnabl J., Zavadlav A., Zupancič A. in nekateri neimenovani dobrotniki.

Bog povrni!

BLED

Veselje, družabnost in duhovnost na prvem letošnjem koncu tedna za družine

FOTO 1 Zadnji konec tedna v februarju se je na Bledu zbralo 10 družin na Koncu tedna za družine, ki so ga drugo leto zapored pripravili salezijanci, sestre HMP in salezijanci sotrudniki.

Vikend za družine vsebuje tematski program tako za starše kot za otroke. Obojim omogoča kvalitetne vsebine, poleg tega pa druženje, prilžnost za pogovor, igro in duhovnost. Letos smo razmišljali ob treh besedah, ki jih je papež Frančišek na srce položil zakoncem in družinam, da bi bili njihovi odnosi vedno sveži in trdni: »prosim«, »oprosti« in »hvala«. Zakoncem so o teh treh temah spregovorili salezijanec Peter Pučnik, salezijanec Gašper M. Otrin in salezijanec sotrudnik Tilen Mlakar.

O enakih stvareh so razmišljali tudi otroci, razdeljeni v tri starostne skupine, za katere sta skrbeli sestri HMP Martina Golavšek in Barbara Poredoš z ekipo mladih animatorjev.

BLED

Mednarodno srečanje za mladinsko pastoralo pri HMP

FOTO 2 V začetku aprila (5. 4.-9. 4.) so se ob vrhovni svetovalki za mladinsko pastoralo pri HMP, s. Runita Borja, na Bledu zbrale koordinatorice za mladinsko pastoralo iz medinšpektorialne konference Evropa - Bližnji vzhod. Cilj srečanja je bil poživiti pripra-

dnost družbi HMP, se povezati med seboj in se zavedati soodgovornosti pri animaciji pastore. Predstavljena jim je bila identiteta koordinatorice in njena vloga predvsem pri koordinaciji pastoralnih dejavnosti v konkretni realnosti. Spodbujale so jih besede papeža Frančiška, ki pravi, da so danes pri vzgoji pomembne tri govornice, ki nagovarjajo: glava - voditi k razmišljanju, srce - stopiti v stik s samim seboj, in roke - biti v stiku s Presežnim. Razmišljale so tudi o tem, da ni prave in učinkovite pastore mladih brez prave družinske pastore. Ni dovolj, da evangeliziramo samo za »našimi zidovi«, iti moramo tudi na periferijo. Salezijanska družina se gradi z mladimi ali pa se sploh ne gradi.

LJUBLJANA RAKOVNIK

Sestra Runita na Rakovniku

FOTO 3 Ob obisku vrhovne svetovalk za mladinsko pastoralo pri HMP v Sloveniji se je v nedeljo, 10. aprila, v Ljubljani na Rakovniku odvijalo srečanje za SMG. Po župnijski družinski sveti maši je bil piknik - kosilo pri sestrah. Program se je nadaljeval v župnijski dvorani. Mladi, sestre HMP in nekaj salezijancev je srečanje začelo z molitvijo, nato so se mladi v kvizu izkazali v poznavanju don Boska in Marije Mazzarello. Vmes so se razgibali s plesi in bansi, ki so oživili spomin na svetovno srečanje mladih v jubilejnem don Boskovem letu v Turinu. Sestra Runita Borja je mlade povabila, naj bodo njihova

srca velika, kot je veliko Božje srce, da bi bili sposobni deliti srečanje z Jezusom. Dodala je še: »Bolj ko se zanimate za druge ljudi, večje bo vaše srce in bolj srečni boste. Ljudje, ki mislijo vedno le nase, so žalostni. Če želite biti srečni, mislite na druge. Pojdite na obrobja in pomagajte drugim.«

CERKNICA

Materinski dan

FOTO 4 Devetnajstega marca smo v pretesni župnijski dvorani v Cerknici kot vsako leto praznovali materinski dan. S tem smo poudarili, da spoštujemo poslanstvo žene, nosilke življenja. Praznujemo, ker cenimo materinstvo. V jutrišnji dan ponosno prinašajmo užitne sadove preteklih generacij. Spoštujmo četrto božjo zapoved, saj smo od staršev in preteklosti prejeli vse.

Materinski dan običajno obhajamo na dan Gospodovega oznanjenja. Ker je bil letos datumsko to veliki petek, smo se mater in žena na poseben način spomnili že na praznik svetega Jožefa. Tako nam je uspelo združiti dvoje. Ker je bil on Jezusov krušni oče, prav ime svetega Jožefa pooseblja skrb za ljudi, ki so bili nekomu zaupani. Tako smo na svoj račun malo prišli tudi očetje. Tudi sicer smo se letos moški nekoliko bolj potrudili in same prireditve nismo prepustili samo ženskim rokam. V veliko veselje mamam pa so nastopali mlajši in najmlajši. Igrali, peli, plesali in recitali so predšolski otroci, letošnji prvoobhajanci in zrelejše generacije. Uživali smo v kultur-

no pestrem in bogatem programu pretežno slovenskih ljudskih in umetnih pesmi. Ob folklorni skupini cerkniške šole, ki podobno kot materinstvo ali očetovstvo, predstavlja slovenstvo in domačnost, pa smo si dokončno napasli oči in ušesa.

MARIBOR

(ne)MOČ medgeneracijske vzgoje

FOTO 5 Šestega aprila letos smo v Društvu SMC Maribor začeli z izvajanjem tematskih večerov v sklopu projekta (ne)moč odnosa.

Na prvem večeru smo gostili dr. Stanka Gerjolja, ki mu je svet odnosov kot doktorju teologije, pedagogike, psihologije in didaktike religije ter kot predsedniku zveze inštitutov in društev za integrativno geštaltpedagogiko izjemno blizu. Spregovoril nam je o pasteh in priložnostih medgeneracijske vzgoje.

Na začetku programa smo se prepustili mladi, perspektivni flavtistki Brini Unuk, ki je poskrbela za umetniški, kulturni in glasbeno izjemno bogat uvod v večer.

Predavatelj nam je na izjemno zanimiv, strokoven in tudi humorističen način predstavil obravnavano tematiko. Spregovoril nam je o tem, kako medsebojni odnosi ljudi odrešujejo. S psihološkimi in simboličnimi interpretacijami nas je, mestoma na presenetljiv način, soočil s svetopisemskimi liki. Takšnega Abrahama, Sare, Izaka ..., kot smo jih spoznali, nismo vajeni.

Govoril je predvsem o problemih odraščanja in odnosov starši – otroci, ki so preskusni kamen človekovega vstopa v svet. V ospredje je postavil zapletenost, a obenem temeljnost odnosov, ki se lahko razpletajo le v pristnosti odnosa človek-človek-Bog.

Udeleženci predavanja smo se ob pripovedovanju, podprtem z obilico primerov, zanimivih izkušenj predavatelja in anekdot iz resničnega življenja, lahko resnično zazrli vase in spoznali, da so odnosi resnično lahko odrešujoči, če le znamo in zmoremo pravilno vstopati vanje.

Preživeli smo prijeten, izjemno bogat in tudi smeha poln večer. Hvala spoštovanemu gostu in vsem, ki so se nam pridružili.

ŽELIMLJE

Mednarodni uspeh fizikov

FOTO 6 Vstop v pomlad je bil na Gimnaziji Želimlje zaznamovan z glasbo in mednaro-

dno obarvan. Četrtošolci so se, potem ko so se v začetku aprila zavrteli na maturantskem plesu, docela posvetili pripravam na bližajoči se zrelostni izpit, tretješolci pa so že pred tem opravljali izpit za pridobitev nemške jezikovne diplome DSD Stalne konference ministrov za kulturne zadeve in izobraževanje nemških zveznih dežel. Obiskali so nas tudi učenci s pobratene šole v Weichsu na Bavarskem. Med dopoldanskim poukom, popoldanskim druženjem in dvodnevni raziskovanjem lepot Slovenije so se stkala mnoga nova prijateljstva.

Veselili smo se zlatih odličij naših dijakov na državnih tekmovanjih iz slovenščine in nemščine ter prav posebej prvega mesta naših fizikov na državnem tekmovanju *Videl, premislil, odklenil*. Zmagovalna ekipa želimeljskih dijakov se je v začetku aprila pod mentorstvom profesorja Petra Šlajpaha nato udeležila mednarodnega tekmovanja v odpiranju fizikalnih sefov v Rehovotu v Izraelu. Že lani je bila prav ekipa Gimnazije Želimlje na tem tekmovanju najboljša med skupinami z vsega sveta, letos pa so zasedli drugo mesto.

Zlato priznanje je na reviji mladinskih pevskih zborov v Zagorju ob Savi prejel tudi dekliski pevski zbor gimnazije, ki nas je skupaj z drugimi šolskimi pevskimi zasedbami sredi aprila nato razveselil še z zaključnim letnim koncertom v Antonovem domu na Viču. Le dan zatem pa so se v Majcnovem domu v Želimljem številni mladi ustvarjalci predstavili na tradicio-

nalnem kantavtorskem večeru Strgana struna.

M. L.

Romanje ZAO v Turin

FOTO 7 Vodstvo Združenja animatorjev Oratorija se je v začetku aprila odpravilo na romanje v don Boskove kraje. V treh dneh so obiskali nekatere kraje, ki so bili pomembni ne le za življenje ustanovitelja oratorija, temveč tudi za sv. Dominika Savia.

Ti sveti kraji so jim bili dom za tri dni njihovega romanja, med katerim so obiskali rojstni kraj sv. Janeza Boska – Colle don Bosco, kraje sv. Dominika Savia – Riva san Giovanni, Murialdo in Mondonio, ter nazadnje še Valdocco in Turin.

Poleg vseh ogledov, zabavnega druženja, spoznavanja in občudovanja teh svetih krajev mladi niso pozabili na molitev in sveto mašo. Med obiskom na Colle don Bosco so tako zmolili pot luči, ki je nekakšen povelikonočni 'križev pot', v Turinu so obiskali stolnico in stopili skozi sveta vrata, v Valdoccu pa so v nedeljo obhajali sveto mašo ravno v Pinardijevi kapele, kjer je bil začetek stalnega oratorija in kjer so molili tudi za vse oratorije pri nas.

BLED, VERŽEJ

Vikenda za družine

FOTO 8 Konec februarja in sredi aprila sta na Bledu in v Veržeju potekala vikenda za družine, ki so ga drugo leto zapored pripravili salezijanci, sestre HMP in salezijanci sotrudniki.

Vikend za družine vsebuje tematski program tako za starše kot za otroke. Obojim omogoča kvalitetne vsebine,

poleg tega pa druženje, priložnost za pogovor, igro in duhovnost.

Letos so razmišljali ob treh besedah, ki jih je papež Frančišek na srce položil zakoncem in družinam, da bi bili njihovi odnosi vedno sveži in trdni: »prosim«, »oprosti« in »hvala«.

Poleg nagovorov voditeljev in pogovoru so imeli zakonci dovolj priložnosti za osebno delo in medsebojni pogovor. O isti temi so vzporedno razmišljali tudi otroci, ki so bili razdeljeni v različne starostne skupine. Dovolj časa je bilo tudi za druženje in kvalitetno preživljanje skupnega časa družin. Vse skupaj pa je povezoval Bog – tako pri skupnih jutranjih in večernih molitvah, svetih mašah in večerni adoraciji.

Ozračje in odzivi družin so bili tudi tokrat odlični in spodbudni tako za pripravljalno ekipo kot za prizadevne animatorje. Podoben program si tako družine lahko gotovo obetajo tudi prihodnje leto.

NOVO MESTO

Usposabljanje voditeljev oratorija

V začetku aprila je v Novem mestu potekalo usposabljanje za oratorijske voditelje, kjer so v petek po medsebojnem spoznavanju obnavljali in poglobljali svoje znanje o don Bosku, štirih stebrih in drugih temeljih oratorija. Pretresli so tudi svoj pogled na oratorij, ki se mora z animatorskega premakniti na voditeljskega. Dan so zaključili s svojim odgovorom na poklicanost voditelja.

V soboto dopoldne so se v teoriji in praksi dotaknili vode-

nja in dinamike skupine, v popoldanskem druženju pa so se spraševali, kakšen je lik oratorijskega voditelja in kaj ga loči od drugih vrst voditeljev. Zvečer je bila priložnost za odgovore na odprta vprašanja, kjer so odprli najrazličnejše tematike. Sledil je zabavni družabni večer, dan pa so zaključili z nočno sveto mašo. Usposabljanje so zaključili na osebni ravni. Nedelja je bila namreč namenjena razmisleku o osebni poti vsakega voditelja, vikend pa so končali z željo po blagoslovu vodenja svojih krajevnih oratorijev.

VERŽEJ

Velikonočna razstava

FOTO 9 Na 8. velikonočni razstavi pirhov v Puščenjakovi dvorani Centra DUO Veržej si je bilo od 18. marca do 30. aprila 2016 moč ogledati preko 800 pirhov slovenskih pokrajin in pirhov sveta. Vabilu k sodelovanju se je odzvalo 15 skupin šol in vrtcev pomurskih šol, 24 ustvarjalcev in ustvarjalcev iz vse Slovenije, poseben čar pa je letošnji razstavi dalo 198 pirhov iz 13 držav sveta iz zasebnih zbirk gospe Majde Mateta iz Sežane in gospoda Božidarja Batističa iz Bilj na Primorskem. Razstavo je blagoslovil murskosoboški škof dr. Peter Štumpf. Zbrane je nagovoril veržejski župan Slavko Petovar, Jelka Pšajd iz Pokrajinskega muzeja Murska Sobota pa je predstavila bogat zbornik, v katerem so strokovnjaki iz slovenskih muzejev in zamejstva opisali okraševanje in barvanje velikonočnih pirhov na Slovenskem.

Milnik za mojo kopalnico

FOTO 10 V učni rokodelski delavnici Rokodelskega centra je sredi aprila potekala izvirna delavnica izdelave milnikov iz gline. Postopek gnetenja gline, valjanja in ploskovnega oblikovanja je bil za udeležence tečaja nekaj novega in zabavnega. Milniki so počasi dobivali domačo podobo in obliko. Po nanosu podglazurnih barv in glazure ter pečenju v lončarski peči so dobili lične in uporabne izdelke za svoje intimne prostore, ob tem pa spoznali, da ni nujno hoditi le po nakupih, temveč lahko veliko pripomočkov ustvarijo sami.

Izkažimo čast slavnim možem

Salezijanec Mirko Rakovnik je s svojo izpiljeno besedo in izborom fotografskega gradiva na Kovačičevem večeru 15. aprila izkazal čast slavnim možem, ki so delovali v Marijanišču in v

župniji Veržej. Polna dvorana je zastrigla z ušesi ob imenih prvih salezijanskih župnikov, ki so sooblikovali tako šolski, kulturni kot gospodarski razvoj tega malega kraja ob Muri. Manjkali niso niti zanimivi ocvirki, ki jih je v uradnih kroniških zapisih težko najti, ohranjajo pa se v pripovedih ljudi. Že sam govornik je poudaril duhovno in krščansko dimenzijo vseh slavnih mož, svoje pa je z izbranimi ritmično duhovnimi pesmimi dodala še glasbena skupina Veselje iz Radenec.

ANGOLA Za Angolo!

FOTO 11 Mladi prostovoljci iz Slovenije, ki se bomo podeliti odpravili z InicativAngolo v misijonske centre v Angolo, smo se odločili, da pripravimo dobrodelni koncert in na ta način prispevamo za osnovno šolo v Quitili.

Dobrodelni koncert je potekal v petek, 22. aprila, ob 19.30 v Antonovem domu v Ljubljani, nosil pa je naslov *Ne čakaj na maj, pomagaj zdaj!*

Veseli smo bili odziva čudovitih in vrhunskih glasbenikov, ki so nastopili na našem koncertu. Zahvaljujemo se jim za odlično in kakovostno glasbo: Janezu Dovču, Goranu Krmacu in Gregorju Volku, Lei Bartha, ariškemu zboru Sankofa, vokalni skupini Pushluschte ter seveda zasedbi Čedahuči! Iskrena hvala pa tudi Marjanu Buniču za čudovito vodenje večera, ki nas je vedno znova spodbujal, da bi odprli svoje srce za dobrodelnost. Za osnovno šolo v Quitili

smo zbrali 2.413,83 €.

Po koncertu pa smo se odborniki salezijanskega mladinskega društva InicativAngola odpravili na dvodnevno klavzuro. Teresa, odbornica, je o klavzuri zapisala takole: »Klavzuro smo letos imeli pri našem članu in nekdanjem EVS-prostovoljcu Davidu Dobravcu v Šmarjeti na Dolenjskem. Preživeli smo intenziven čas, v katerem smo razmišljali o seda-

njem stanju društva in zbirali ideje, kaj bi lahko spremenili. Vrnila sem se z novo motivacijo in z novimi idejami, ki jih bom vključila v nadaljnje delovanje v društvu.« V nedeljo smo pri 10. maši predstavili društvo tudi župljanom in po maši pripravili pravo afriško stojnico. Hvala za dva čudovita dneva smo se odpeljali na avstrijsko Koroško. *Marija Šeme*

DOBROTNIKI ZA OBNOVO RAKOVNIKA

OD 1. 3 DO 21. 4. 2016

Baloh J.; Baraga M.; Belcijan S.; Berkopec; Bevc J.; Blažević J.; Božič B.; Branc M.; Brezovšček R.; Cankar M.; Celik I.; Cigoj Sitar N.; Cizel M. in A.; Čampa T.; Čeferin M.; Debevc A.; Dimnik Z.; Dolenc A.; Dolinšek; Dolinšek F.; Dragoš N.; Dragoš Z.; Drnovšek L.; Drnovšek M.; Durič Š.; Emeršič S.; Fajdiga A.; Ferenčak; Filipič V.; Fister A.; Francelj d.o.o.; Gaber J.; Gabrovšek V.; Gačnik J.; Gelze S.; Globočnik A.; Gosar D.; Gospeti J.; Grebenc M.; Gregorič R.; Grom M.; Gutnik A.; Habe F.; Hauptman M.; Henigman A.; Hirci I.; Hladnik P.; Hočevnar Jereb M.; Hočevnar M.; Hozjan K.; Hrovatin K.; Igljič A.; Ilič D in V.; Ivanc A.; Ivkovič L.; Jager E.; Jakob G.; Jakopič L.; Jamnik; Japelj B.; Jermol B.; Jezeršek T.; Kavčič A.; Kavčič A. in N.; Kavčič M.; Kavčič Obreza M.; Kelhar K.; Kelvišar I.; Kladnik I.; Klemenčič F.; Klemenčič M.; Koleša V.; Končar M.; Koruza M.; Koscec M.; Kotnik A.; Kotnik P.; Kovačič J.; Kovačič M.; Križanec M.; Kuhar M.; Kuk M.; Kušar A. in M.; Likožar Z.; Loredan I.; Lubej A.; Macedoni A.; Maček T.; Magajna M.; Majcenovič M.; Malalan M.; Marinčič A.; Marolt M.; Martinčič P.; Matko S.; Mazi Z. in M.; Meglen I.; Meža I.; Mivšek J.; Modrijančič I.; Motoh A.; Mrkša M.; Mulej M.; Osolnik; Osredkar M.; Osvald P.; Pečjak K.; Perovšek F.; Peruzin A.; Peterka A.; Petkovšek B.; Petrovič E.; Pirnat F.; Pirnat Š.; Podbevšek; Podlipnik J.; Pogačar J.; Popič A. in F.; Potočnik; Prendl B.; Prhavic P.; Prosen M.; Prosenec M.; Puc M.; Punčoh A.; Radej M.; Reja K.; Rigler M.; Romih M.; Rosa J.; Rupnik N.; Sajko J.; Schnabl Janhas M.; Schweiger A.; Senčur A.; Sever T.; Skvor J.; Slavic M.; Smukovič I.; Strle J.; Strle J.; Sukič M.; Šifrer C. in M.; Škafar M.; Škibin K.; Škufca I.; Šosterič B.; Šterk B. in F.; Štolcar N.; Šviga V.; Švigelj P.; Tomažič B.; Tratnik D.; Trdan K.; Truden F.; Turk A.; Vakaj K.; Verbič A.; Veršnik Fale M.; Veršnjak L.; Vesel A.; Vesel M.; Vidic Z.; Vidrih O.; Vivod M.; Vrtnjak T.; Vučič Đ.; Vukajč E.; Vukšinič J. in S.; Zagorc Končan J.; Zagruškovec J.; Zajc P.; Zajec M.; Zaletelj A.; Zdrčnik P.; Zelenc N.; Zelič M.; Zidanšek J.; Zorko M. in M.; Zornik A.; Zupan T.; Zupancič A.; Žakelj J.; Živic T.; Žnidaršič M.; Žumer M.; Žuntar I.; Žvegljič M. in nekateri neimenovani dobrotniki. **Bog povrni!**

+ FRANC LEVSTEK salezijanec duhovnik, 1926–2016

Franc Levstek, salezijanec duhovnik, je odšel h Gospodu na praznik Gospodovega vnebohoda v četrtek 5. maja 2016.

Rodil se je 31. julija 1926 v vasi Bukovica, krščen pa je bil takoj naslednji dan v župnijski cerkvi v Ribnici.

Očetu je bilo ime Franc, materi pa Marija, roj. Kljun. V družini je bilo 11 otrok, Franc je bil tretji med njimi. Jeseni leta 1938, potem ko je v Ribnici končal 5 razredov osnovne šole, je odšel k salezijancem v Veržej. Tu je obiskoval tri letnike nižje gimnazije, zaradi začetka 2. svetovne vojne pa je moral Veržej zapustiti. Na Rakovniku in v Kočevju je nadaljeval šolanje in opravil malo maturo.

Sredi vojne je začel salezijanski noviciat, ki ga je opravil v Škrljevem v župniji Šentrupert (zapisal je: »Kri šentrupertskih duhovnikov in drugih žrtev komunizma je postalo seme novih duhovnih poklicev v tej župniji«). Tukaj je 15. avgusta 1944 izpovedal prve redovne zaobljube v salezijanski družbi.

Šolanje je nadaljeval najprej na Škrljevem, po vojni pa še na Rakovniku in ga jeseni 1946 končal z veliko maturo v Ljubljani. Po maturi se je vpisal na teološko fakulteto. Že kmalu na začetku bogoslovja so se morali vsi salezijanski bogoslovci preseliti v ljubljansko veliko semenišče, v katerem so bili bogoslovci iz vse Slovenije. V času bogoslovja je 21. januarja 1950 na Rakovniku izpovedal večne zaobljube. Vse nižje redove, diakonat in duhovniško posvečenje mu je podelil ljubljanski škof Anton Vovk. Zaradi obhajanja svetega leta 1950 je bil skupaj z nekaterimi drugimi salezijanci izjemoma posvečen v duhovnika že na začetku 5. letnika bogoslovja 1. oktobra 1950 na Rakovniku. Po duhovniškem po-

svečenju, in potem ko je v Skopju odslužil enoletni vojaški rok, so se začela njegova zelo rodovinska duhovniška leta: bil je kaplan v Mostah in v Šentrupertu. Leta 1960 je bil ob ustanovitvi župnije na Kodeljevem tam imenovan za prvega župnika. Potem je bil župnik pri Kapeli pa ravnatelj na Rakovniku (tedaj se je obnavljala cerkev), inšpektorjev namestnik ter leto dni župnik v Želimljem. Leta 1979 je bil imenovan za župnika v Radencih, kjer je bila župnija ustanovljena dve leti pred tem. Tukaj je ostal 13 let, ves je godel za novonastalo župnijo: gradil je živo župnijsko občestvo, hkrati pa zgradil cerkev sv. Cirila in Metoda, ki je bila posvečena l. 1987. Leta 1992 je odšel na Trstenik, kjer je bil najprej ravnatelj in župnik. Ko pa je l. 2000 odložil župniško službo, je zelo rad pomagal okoliškim župnijam, dokler je le mogel. Zaradi bolezni je ostal na Trsteniku in tukaj skupaj preživel 24 zadnjih let svoje-ga življenja.

Gospod Franc je bil v življenju tudi zelo preizkušán: družina ni imela dovolj sredstev za njegovo šolanje; med vojno so internirali njegovega očeta, požgali njihovo vas, njega obsodili na smrt; po vojni so ga stalno zasliševali zaradi njegovega pastoralnega dela; zadnjih 25 let pa ga je preizkušala bolezen.

Bil pa je predvsem zelo zavzet, iznajdljiv in uspešen katehet. Za verouk v njegovih časih ni bilo učbenikov in drugih pripomočkov. Franc je sam v ta namen začel pripravljati razne slike, plakate in druge katehetske pripomočke. V župnijah je organiziral župnijska romanja, z ministranti je hodil v hribe ali na taborjenje, organiziral zelo odmevna tedenska katehetska potovanja za duhovnike. Njegovo soba, polna slik in drugih spominov, pa jasno razodeva, kako pri srcu so mu bili kraji in ljudje, kjer je opravljal svoje duhovniško poslanstvo.

Pogrebno slovesnost je v nedeljo 8. maja na Trsteniku vodil beograjski nadškof in metropolit Stanislav Hočevár, prav tako se

naročniki Sal. vestnika, člani mašne zveze in molivci za duh. poklice

Bezjak Ivan, Markovci
Debevec Magdalena, Logatec
Gabrovšek Karolina, Godovič
Gergner Francka, Zg. Žerjavci
Hohnjec Milka, Mežica
Hren Terezija, Slov. Konjice
Jemc Anči, Ljubljana
Kaplan Slavka, Velike Lašče
Kovač Apolonija, Dokležovje
Krcn Slavka, Šentrupert/Dol.,
mati dveh salezijancev
Lekšan Marija, St. trg pri Ložu
Levstek Franc, Trstenik, sal. duh.
Pestotnik Sonja, Ljubljana
Podobnik Terezija, Gorenja vas
Rebec Angela, Podplati
Sraka Marija, Lipovci
Škraban Monika, Dokležovje
Toplak dr. Jože, Hrastnik
Ušeničnik Marija, Gorenja vas
Verovšek Rozika, Kamnik
Vidmar Ana, Velenje
Vidmar Marija, Godovič
Vrtačnik Jožefa, Šmartno/Dreti
Žehelj Marija, Bočna
Žohar Kristina, Puconci

je pogreba udeležil tudi ljubljanski pomožni škof in generalni vikar Franc Šuštar. Navzočih je bilo lepo število sobratov, dekanjskih in drugih duhovnikov, vernikov iz župnij, kjer je deloval, in njegovih sorodnikov.

Janez Potočnik

USTANOVA SKLAD JANEZA BOSKA

DO 20. 4. 2016 STE DAROVALI

Breznik R., Brus J., Čeferin M., Černe M., Družina Durič, Družina Podbevšek, Družina Snobel, Golob B., Hartman T., Hertman T., Hochegger M. Huth D., Ivanuša T., Jernejčič J., Knez D., Kovač I., Kreslin I., Luketič N. in M., Marinček M., Medved V., Močan F. in J., Molivci za duh. poklice, Možina M., Okorn T., Otrin D., Pirtovšek A., Polšak K., Prijatelj M., Prosenc M., Psarn L., Rakar V., Rigler M., Škrabl P., Švigelj J., Trobentar P., Turšič L. M., Tušek F., Zalesnik J., Zorko J., Zupančič M., Žalik F., Ževart V. in nekateri neimenuvani dobrotniki.

Bog povrni!

				SESTAVILA MATEJA	OKLENITEV Z ROKAMI	KDOR PASE ŽIVINO	EVA CERAR	BOLJŠA GOSTILNA	URADNA LISTINA, SPIS
				OPERNO GLEDALIŠČE					
				MLAD OVČJI SAMEC, JAGNJE					
				JANEZ SEVER			19. IN 21. ČRKA ABC GR. JUNAK AJANT		
				LETNI GOZDNI POSEK					KDOR KAJ NAKLADA
				REDKA KOVINA					
SALEZIJANSKI VESTNIK	ETIOPSKI NAZIV ZA GOSPODA	MATERINA DUŠICA SL. PESNIK MILAN							
KLICANA BARVA KART PRI KARTANJU					OTOK V JADR. MORJU				
					SRBSKO MOŠKO IME				
ZEMLJA, DEŽELA (LATINSKO)						KRATEK POŽIREK ŽOGA IZ IGRIŠČA			
OKENSKO KRILO							ALOJZ LETONJA VRSTA VRBE, IVA		
SALEZIJANSKI VESTNIK	PLOHA, NALIV (STARIN.) DEBELA PALICA								
GOTOVINA (ŽARG.)				POVRŠINSKA MERA	TEŽKA VOLNENA TKANINA	KONEC POLOTOKA			
PASTIR OVC							OTOK ČAROVNICE KIRKE		
ODISEJEV OČE V GR. MITOLOGIJI							SLOV. PISATELJ JANKO		

GESLO križanke

pošljite do
20. junija 2016
na uredništvo
Salezijanskega vestnika

1. nagrada: vikend paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej
2. nagrada: knjiga – Bakhita: Od sužnosti do svetosti (o sv. Jožefini Bakhita)
3. nagrada: knjiga – Andre Ravier: Učenjak in svetnik Frančišek Saleški.
4. nagrada: knjiga – E. Bianco in C. de Ambrogio, Ukradli ste mi srce. Življenje Janeza Boska.
5. nagrada: strip – Božji služabnik Andrej Majcnu (Berta Golob, risbe M. Kovačič)

Rešitev križanke SV 2/2016 Petrovče

NAGRAJENCI prejšnje nagradne križanke

1. nagrada: vikend paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej: Jožica KOREZ, Rogaška Slatina.

2. nagrada: knjiga Bakhita: Od sužnosti do svetosti (o sv. Jožefini Bakhita) Vito ANŽIČ, Radomlje.

3. nagrada: knjiga Andre Ravier: Učenjak in svetnik Frančišek Saleški: David ČINKELJ, Kočevje.

4. nagrada: knjiga E. Bianco in C. de Ambrogio, Ukradli ste mi srce. Življenje Janeza Boska: Marica DRAB, NM.

5. nagrada: strip o Andreju Majcnu: Toni TRAVNIK, Žužemberk.

DOM S POČITNIŠKO PONUDBO ZA VSAKOGAR

 penzion mavrica

Penzion Mavrica***
Puščenjakova ulica 1
9241 Veržej

T 02 588 90 60
M 051 370 377
S www.marianum.si
E penzion.mavrica@marianum.si

Nudimo vam prijetno preživljanje počitnic z bogatimi animacijskimi programi: rokodelske delavnice, pokušina domačih vin. Bližnje terme pa nudijo veselje in zdravje v termalni in navadni vodi.

ROMARSKI SHODI OB PRAZNIKU MARIJE POMOČNICE

VERŽEJ

Sobota, 21. maj ob 19.00: Vigilijo v Kovačičevi dvorani Zavoda Marianum in procesijo z lučkami v cerkev vodi Štefan Krampač, župnik v Radencih.

Nedelja, 22. maj ob 14.30: molitvena ura v župnijski cerkvi, ob 15.00 procesija s kipom Marije Pomočnice na dvorišče Marijanišča. Slavje vodi stiški opat p. Janez Novak. Prepevali bodo združeni otroški pevski zbori pod vodstvom Petra Pučnika.

Informacije: Grega Valič

LJ. RAKOVNIK

Sobota, 28. maj: Molitveni dan za duhovne poklice: začetek ob 9.00 z molitveno uro, ob 11.00 sv. maša, ki jo bo vodil višji predstojnik salezijancev Janez Potočnik. Ob 20.00 zvečer vigilija s sv. mašo pri lurški kapeli, potem lurška procesija s svečkami v cerkev, nadaljevanje z bedenjem v cerkvi.

Nedelja, 29. maj: Pomladanski romarski shod ob prazniku Marije Pomočnice. Svete maše ob: 7.30, 9.00, 10.30, 15.00 in 18.30. Osrednja slovesnost in procesija s kipom Marije Pomočnice bo popoldne ob 15.00, ki jo bo vodil beograjski nadškof in metropolit msgr. Stanislav Hočevar.

Informacije: Salezijanci Rakovnik

DUHOVNE VAJE

za molivce za duhovne poklice, člane salezijanske družine in druge po želji ...

1. KUREŠČEK, 14.-16. julij

2. VERŽEJ, 25.-27. avgust

Za obe skupini velja: začetek v četrtek ob 18.00 uri s sv. mašo, sklep v soboto s kosilom. Tema: Bog je usmiljena ljubezen, kaj pa človek? Lepo vabljeni!

Informacije in prijave: Ivan Turk

ORATORIJ 2016

Naslov: ZDAJ GRE ZARES (Ostržek)

Več informacij:

www.oratorij.net,

pisarna@oratorij.net

LJUBLJANA GORNJI TRG (HMP)

ANGLEŠKI ORATORIJ

22.-26. avgust: Angleški oratorij za osnovnošolce in otroke tujih državljanov, ki so začasno v Sloveniji.

Informacije in prijave: s. Majda Pangeršič

ORATORIJ ZA DRUŽINE

1.-8. julij (od petka do petka): Program za družine, ki je v dopoldanskem delu programa podoben oratoriju (za starše je program pripravljen posebej), popoldanski program pa je počitniški (vsaka družina si ga lahko oblikuje po svojem okusu).

Informacije in prijave: Grega Valič

BLED - Marijin dom (HMP)

DUHOVNO POČITNIŠKI TEDEN ZA OSNOVNOŠOLCE

26. junij-1. julij: duhovno-počitniški teden za osnovnošolce

Informacije in prijave: s. Barbara Močenik

DNEVI ANIMATORJEV PRI HMP

7.-10. avgust: Dnevi animatorjev, ki sodelujejo s sestrami HMP

Informacije in prijave: s. Danijela Kordeš

VERŽEJ

ORATORIJ ZA DRUŽINE

1.-8. julij (od petka do petka): Program za družine, ki je v dopoldanskem delu programa podoben oratoriju (za starše je program pripravljen posebej), popoldanski program pa je počitniški (vsaka družina si ga lahko oblikuje po svojem okusu).

Informacije in prijave: Grega Valič

POČITNIŠKI PROGRAMI

MINISTRANTSKI KAMP

10.-12. Julij: ob igri in dobri družbi ne bomo pozabili na pomena ministriranja.

USTVARJALNI KAMP

17.-21. Julij: RokoArt kamp nudi ustvarjanje z glino. Jezikovni kamp bo kratkočasil v spoznavanju francoščine. FotoArt kamp za mlade od 15 do 25 let bo odkrival majhne trike fotografskega udejstvovanja.

ŠPORTNI KAMP

31. julij - 4. avgust: v Nogometnem kampu bodo fantje pridno trenirali in se kalili v igri z žogo. Plesni kamp bo udeležence naučil plesnih vragolij. Kolesarski kamp bo skozi kolesarske izlete odkrival skrite kotičke naše pokrajine.

Info in prijave: www.marianum.si ali Ivan Kuhar

BALAŽIČ Klemen, Želimlje 46, 1291 Škofljica, tel. 031/468.974, majcnov.dom@gmail.com
 JAMNIK Boštjan, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 031/486.554, bostjan.jamnik@salve.si
 KORDEŠ s. Danijela, Rakovniška 21, 1000 Ljubljana, tel. 041/293.883, dani.kordes@gmail.com
 KUHAR Ivan, Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej, tel. 051/654.778, center.duo@marianum.si
 MERKAC Blažka, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 031/556.239, smp@salve.si
 MOČENIK s. Barbara, Partizanska 6a, 4260 Bled, tel. 051/771.341, barbara.mocenik@gmail.com
 OTRIN Gašper, Engelsova 66, 2000 Maribor, tel. 041/558.310, gasper.sdb@gmail.com
 PANGERŠIČ s. Majda, Gornji trg 21, 1000 Ljubljana, tel.: 041/233.432, majda.pangersic@gmail.com
 PUČNIK Peter, Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej, 040/360.729, peter.pucnik@marianum.si
 TURK Ivan, Troštova 12, 1292 Ig, tel.: 031/358.018; ivan.turk@salve.si
 VALIČ Grega, Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej, tel. 041/261.870, gregavalic@yahoo.com

USKOVNIŠKI TEDNI 2016

Pod geslom: »Tvoj odgovor?«

Po Marijinem zgledu se bomo dotaknili naših družin, odločitev, majhnih dejanj ljubezni in še česa.

1. teden: 10.-16. julij

2. teden: 24.-30. julij

3. teden: 31. julij-6. avgust

Za mlade od 15. do 30. leta starosti.

Prijave in dodatne informacije na donbosko.si/ut ali smp@salve.si

Nič drugega nisem bil kot vodnjak, pritrjen na zid uboge Pinardijeve hiše na obrobju Turina. Ročna črpalka je črpala vodo iz izvira, s katerim sem bil povezan. Bazenčka se je držal strašen lev iz litega železa, ki mu je iz ust tekla voda. Prva leta mojega življenja so bila žalostna in temna. K meni so prihajale stranke iz Vrtnarice, bližnje krčme na slabem glasu.

Nekega pomladanskega dne pa se je vse spremenilo. Nenadoma me je obkročila množica otrok in mladih, ki so prepevali in se igrali. Tisto ubogo poslopje, na katerem sem visel, se je spremenilo v dom brez predaha: valdoški Oratorij. Mlad duhovnik, vsi so ga klicali don Bosko, je bil zanje oče, učitelj in prijatelj.

Dobra mama, Marjeta po imenu, je vso hišo napolnila z ljubeznijo. Po teh zgledih sem se vrgel tudi sam in sodeloval z vsemi močmi. Vsakič, ko je k meni prišel kakšen fant, sem mu dal najbolj čiste vode iz podzemnega izvira.

Po zgledu mame Marjete in don Boska sem preprosto vodo bogatil z materino nežnostjo, odstranjeval sajaste madeže z obrazov malih dimnikarjev in jim po napornem dnevu vračal čist nasmeh. Delil sem vodo dostojanstva tistim malim rokam, polnih žuljev, pridobljenih v tovarnah in delavnicah. Odžejal sem mnoga usta fantov, ki so pili vodo z okusom po »dobrih kristjanih in poštenih državljanih«. Očistil sem mnoga v igrah potolčena kolena. Nadalje sem se usposobil v mehčanju tistega nekaj trdega kruha, ki so ga imeli za zajtrk in malico. Pa ne le to: na koncu sem se s trudom naučil na pamet pesmico, ki so mi jo posvetili fantje iz Oratorija.

Če boste po naključju šli tu mimo, pozorno prisluhnite mojemu vodnemu curku, ki žubori pesmico prvega don Boskovega oratorija. Še vedno sem tu, več kot stoletje, še vedno naslonjen na isti zid. Še danes popotnikom nudim čudež vode. Pridite in me odkrijte.

Iz zgodovine: Na dvorišču valdoškega oratorija je bil vodnjak, ki je s pomočjo ročne črpalke dajal svežo in dobro vodo v izobilju vsem otrokom. Vodnjak stoji še danes, čeprav je bil sčasoma malo predelan (prim. Spomini na Oratorij, tretje desetletje).

Don Boskove reči

PINARDIJEV
VODNJAK

José J. Gómez Palacios

www.donbosko.si